

Горския Дух.

(приказка)

Сред голяма и стара гора живееше дядо Стамен със малката си внучка Лилянка. Бяла и хубава беше кжщичката му. Малка полянка, попжстрена с безброй цветя, я заобикаляше. Лилянка береше цветя, правеше китки и се кичеше. А колчем дядо ѝ се връщаше от гората, метнал през рамо пушка, тя му показваше китките си:

— Виж, дядо — му казваше тя — ето ти тебе китка да се накичиш.

А той вземаше китката и целуваше внучката си.

И двамата весело се смееха. А гората повтаряше смеха им. После той я вземаше на коленете си, седнал до стария гранест джб, и почваше да ѝ разправя приказка.

„Когато бях мжничек — почваше дядото — живеях сред гората с моя татко. Често ходех да диря ягоди. Отивах до рекичката, хвжрлях камжчета вжв водата. После се връщах весел в кжщи, че цял ден сжм слушал песента на гората. Тя пее, та приспива.

„Енаж се изгубих в гората. Бях навлязал много навжтре, и незнаех как да се вжрна. А мржкваше. Беше ме страх, защото татко разправяше, че в гората живеели горски духове, които много обичали децата. Често, когато завие буря, някой хлопа на вратата да му отворим. „Това е Горски Дух — ми казваше татко — да му отворим ли?“ Пжк аз плачех и се криех — страх ме беше. Когато се загубих в гората, и почнах да плача. По едно време чух глас: — Тука! тука! — и азъ тржгнах по посока на гласа.

„Стигнах до реката до място, дето не бях ходил. На брегж имаше една скала. А до скалата

